

FOLK OG LAND

NR. 18 — 10. ARGANG

LØRDAG 20. MAI 1961

LØSSALG 75 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Triangeldramaet USA - Sovjet - Kina

Av oberst ALF MEYERHÖFFER i FRIA ORD

Det tyske flyvåpen begynner å ta form igjen. (Illustrasjon fra Deutsche Soldaten-Kalender 1961)

Grunlaget for denne bedømmelse er at både USA og Sovjet allerede er militære superstater, mens Kina derimot fremdeles bare er en stat i sterk militær utvikling. Gjennom sin uhemmede befolkningstilvekst truer den blivende gule verdensmakt imidlertid allerede nu store deler av Asia direkte. Som ideologisk konkurrent til Sovjet bestrider Kina med mere eller mindre kamouflerte uttalelser den russiske lederstilling. De europeiske staters alminnelige svekkelse har i sin tur medført at USA står som den fri verdens fremste garant hvorsomhelst kommunismen streber etter maktutvidelse.

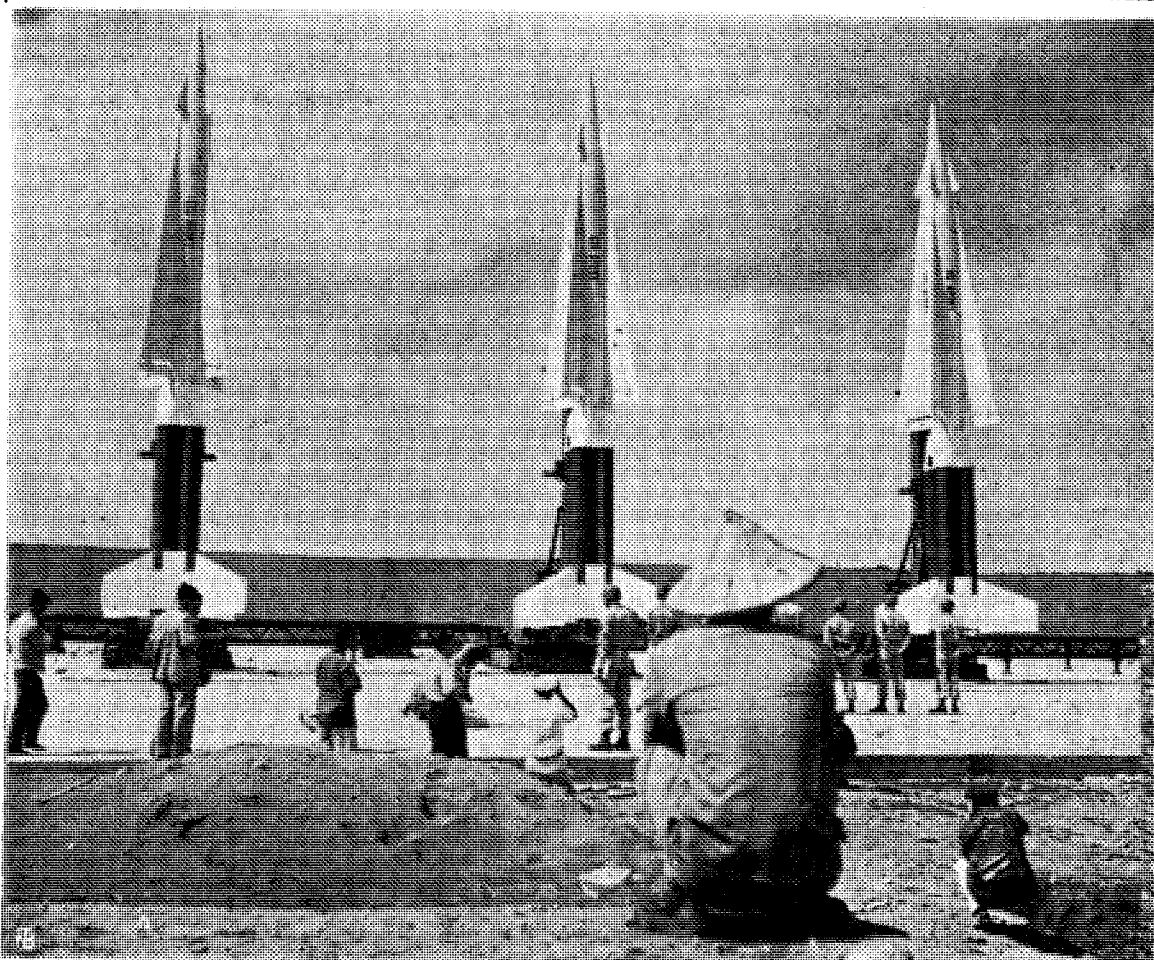
Hvorledes scenene i dette gigantiske triangeldrama kommer til å utspilles er det ikke mulig å spå. Her om noensinne kan den berømmelige menneskelige faktoren frembringe nær sagt hvilke som helst uforutsette forviklinger. Derimot kan en nok fastslå innen hvilke geografiske områder de storpolitiske interesser krysser hverandre mest.

*

Visselig har kineserne flirtet med både polakker og østtyskere, og det er klart at slike kommunistiske ekstraturer må virke irriterende i Sovjet, men knapt mere enn det heller. Hvis Albania ikke var et så fattig og militært svakt land, kunne Sovjet derimot hatt anledning til uro for samarbeidet med Kina. I

Albania bygger nemlig Sovjet opp sine sterkeste ubåts-, fly- og robotbaser i det østlige middelhavsområde, hvilke baser igjen er den fremste trussel mot USA's sjette flåte. Vestens fremste militære beskyttelse for Midtøsten og Sør-Europa i tilfelle en stor- krig. Med Albanias svakhet og den geografiske avstand mellom Kina og Albania blir dog ikke selv dette europeiske område mere enn et irritasjonsmoment for Sovjet. De

(Forts. side 8)

Arminius:

Noen tall til ettertanke midt i propagandaen

Til kjølig vurdering i forbindelse med Eichmann-saken

Aftenposten søker naturligvis på beste måte å understøtte den absurde påstand om de 6 millioner myrdede jøder. Bladet bringer til og med i sitt nummer for 8. april i år en oppstilling over myrdede jøder i hvert enkelt land. Bladet kommer pussig nok til et samlet tall på 6,061.000! Det er et par tall i denne oppstilling som en allerede straks og uten videre kan påvise er feilaktige. Det er kanskje trolig at det ikke bare er de tall vi her direkte er istand til å kontrollere som er uriktige?

I Aftenpostens uriktige liste oppgis antall myrdede jøder i Norge til 1,000. Her har det mosaiske samfund selv i en meddelelse tilstillet pressen opplyst at det er vel 600 norske jøder (av ialt ca. 1,700) som ikke er vendt tilbake. En ikke uvesentlig forskjell.

Når det gjelder tallet for Danmark er det så feilaktig at en må spørre seg selv hvorledes Aftenpostens liste egentlig er kommet istand. Bladet oppgir antall myrdede jøder fra Danmark til 2,000. I en kronikk i DAGBLADET for 22.

Slik drives hetsen uopphørlig i amerikanske aviser, tidsskrifter og film. Denne er hentet fra New York Herald Tribune 12. april 1961

april i år forteller imidlertid den danske sjefredaktør Børge Outze at det ikke kan påvises

at det ble drept en eneste dansk jøde. Vi siterer fra kronikken:

«I de to månedene etter 2. oktober (1943) da eftersøknin- gen tok til rundt om i jødiske hjem, ble 10,340 mennesker reddet fra Danmark til Sverige. Tyskene fanget bare 476 danske jøder som ble ført til konsentrasjonsleiren Theresienstadt (oppkaldt etter keiserinne Maria Theresia). Av disse 476 døde 53 i leiren, de fleste av alder eller sykdom».

Gang på gang griper en altså disse sannhetsvitner i feilaktige (for ikke å bruke sterkere uttrykk) opplysninger, og tall som synes grepet vilkårlig ut av luften. Vi skal komme nærmere tilbake til disse tall senere. Først skal vi se litt på hva det fra offisielt nasjonalsosialistisk hold i Tyskland ble sagt om forholdet til jødene og det så sent som 14. mars 1943. Til sammenligning kan nevnes at den oppstand i ghettoen i Warszawa som Knut Blom beskylde FOLK OG LAND for å ha oppfunnet, fant sted i april 1943. Denne 14. mars 1943 uttalte dr. Goebbels at

Forts. side 8.

Vi er ikke «slik» . .

(Forts. fra s. 4).

hendt. Hans stemme ble skarp, han var nødt til å snakke høyt og tydelig. Litt forarget var han vel også over bilførerens tankeløshet. Kanskje han skjendte?

Men det var ikke «svenske», som gjorde det.

Jeg vet, at en moderetning innen for racebiologien er kommet til det lykkelige forskningsresultat, at der ikke finnes noen raceforskjell. Den som tror det, får høre at han «diskriminerer» andre folkeslag.

Uten kunnskaper som jeg er, tror jeg fremdeles at negrene er sorte. Jeg innbiller meg til og med, at det ikke bare er hudfarven som adskiller racene.

At negrene er blitt liggende tilbake, fordi de gjennom årtusener har levet under ugunstige naturforhold, kan man jo anta — om man ikke vil foretrekke å si, at de har utviklet nettopp de egenskaper som er gunstige under de gitte naturforhold.

Avisene meldte nylig, at der fra kongolesisk hold var rettet sterke anklager mot en meteorolog, som gjorde tjeneste i den internasjonale værvarsling, fordi han hadde stjålet det gode vær og solgt det til fienden.

Jeg tror ikke denne anklage er rettferdig, men den gir meg ikke grunn til å hovre over negrene. Det er, ikke stort mere enn en menneskealder, siden der ble opprettet en geofysisk stasjon i Finnmark, og fiskerne der oppe forlangte den nedlagt, fordi «den geofysiske» ødela været.

Her finnes altså menneskelige likhetpunkter. Allikevel tror jeg at forskjellen mellom farvet og hvit — i livsvaner, i tenkemåte og i følelsesliv — er like stor som forskjellen i sprog. Og drømmen om verdens forenede stater like urealistisk som troen på verdenssproget, esperanto.

Det påstås riktignok, at der i vår tid er en tendens til mere omfattende statsdannelser, og som forsøk i denne retning kan man betrakte de handelsavtaler, som har funnet sted mellom «De indre seks» og «De ytre syv». Om disse to grupper kunne slås sammen — men bare da — ville det være et skritt på vei mot et samlet Europa.

Frykten for angrep har ført Vest-Europa og Amerika sammen i en forsvarsunion. Men den stigende skrekk for angrepet har, paradoksalt nok, lammet forsvarsviljen både i England og her. Ulysten ved å betale skatt går hånd i hånd med forsvarsnihilismen; og mange leker med den tanke, at russerne også er mennesker.

Javist er de det! Akkurat som tyskerne var mennesker under hakekorset og Hitler, er russerne mennesker under sovjetdiktaturet og Krustsjov.

En pakt blir overholdt så lenge, som samtlige signatarmakter finner fordel i å overholde den. NATO er en pakt. Om den brister, er antagelig Vest-Tyskland fortapt. Og det vet tyskerne. Danmark, Norge — og Sverige! — er i ytterste fare. Noen av oss forstår det.

Hvor meget franskmennene forstår, er ikke godt å vite. I realiteten er Frankrike trådt ut av NATO. Det har hele sin hær stående i Afrika. Til Vestens felles forsvar stiller det halvannen divisjon — litt mere enn Norge. Men de Gaulle befinner seg jo ikke i noen ønskesituasjon. Skal han, Frankrikes frelser, gå over i historien som den mann, der gav slipp på det franske Algerie?

Hvor stor interesse har Amerika av pakten?

Spørsmålet kan også formuleres sån: Hvor bredt er Atlanterhavet? Er det bredt nok til at russerne ikke kan komme over?

Sannsynligvis. Men om Amerika ble alene i verden?

Det ville ikke være hyggelig. Nord-Amerika er nok større enn Europa, men meget mindre enn det eurasiske kontinent. Og Syd-Amerika blir neppe noen pålitelig forbundsfele.

Men det har vært sagt før: En pakt er bare et papir. Om noen år vil antagelig de russiske langdistanseraketter være uteksperimentert til treffsikkerhet. Og da blir det et spørsmål, om Amerika vil gå til krig bare for å forsvare et ganske lite vest-europeisk land mot et begrenset angrep — f. eks. mot Nord-Norge.

Om her stod amerikanske tropper allerede på forhånd, kunne vel ikke Amerika se rolig på, at de ble jaget bort. Men vi vil jo ikke ha fremmede baser her, og slett ikke taktiske atomvapen. Vi vil helst stå med ett ben i NATO og med det annet utenfor. Dette tror jeg ikke er noe holdbart standpunkt.

En ting er ganske urimelig, og det er at de tre centralnordiske folk ikke utadtil utgjør en enhet.

Vi kan selv finne enkelte små trekk av nasjonale eiddommeligheter hos hverandre. Sverige og Danmark er rikere på dyrkbar jord. Vi er litt fattigere, bor mere spredt, og mangler nok en del av den åpne vennlighet, som særlig danskene viser. Men Nordens nærmeste noboer, tyskerne og

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte

har holdt generalforsamling den 20. mars.

Arsberetning og regnskap ble enstemmig godkjent.

Av årsberetningen fremgikk at organisasjonen i 1960 har fortsatt sitt hjelpearbeid for krigsinvalid og krigsrammede frontkjempere og falne og døde frontkjemperes etterlatte.

Krigsinvalidene fordeler seg slik:

1 blind,
2 som har mistet begge ben,

11 låramputerte (de fleste med meget kort stump igjen),

7 med alvorlige hodeskader med delvis lammelse, 27 skadet av granatsplinter, hvilket i noen tilfeller har før til lammelser,

17 tuberkuløse, hvorav flere med varige organiske skader,

7 lider av varige psykiske skader,

3 overarmamputerte,

2 har mistet halve fotbladet og tær på den andre fot,

14 har amputert en arm eller et ben,

englenderne, merker ingen forskjell på oss; vi har jo samme sprog!

Om vi nu fikk felles lovgivning? — Det som er riktig i Sverige, kan vel ikke være straffbart i Norge eller Danmark?

I gamle dager hadde vi myntunion.

Felles forsvar?

Det er formodentlig utelukket — det som burde være en selvfølge! Norden tåler ikke å bli mindre, hverken politisk eller kulturelt.

Da Europa etter den siste krig skulle omreguleres, foreslo jeg at Sveits skulle oppta tre nye kantoner i sin forbundsstat, nemlig Tyskland, Frankrike og Italia. Jeg turde ikke røpe, at dette var mitt alvor; jeg lot som om det var en spøk og gjør det fremdeles; folk må ha noe å le av.

Men det er allikevel et faktum, at de sveitsiske statsborgere sproglig og nasjonalt er tre forskjellige folk: tyskere, franskmenn og italienere (pluss en liten rætoromansk gruppe), som altså godt kan trives med hverandre i en forbundsstat. — Nordmenn, svensker og dansker er mere beslektet med hverandre enn sveitserne er. Det er vel egentlig bare historiske tradisjoner som skiller oss ad. Etter disse innledende bemerkninger, kommer jeg til saken: Hør ikke på skitprat om våre naboer! De er ikke «slik».

8 har mistet et øye, hvorav to har sterkt svekket syn på det andre,

13 har alvorlige skader etter skuddsår og/eller frynsninger (stive ledd m.v.)

21 invalider har flere skader og 6 har mindre skader som ikke er tatt med i oppregning.

Vi har i alt 98 krigsinvalid frontkjempere pluss 7 andre som er rammet på annen måte, 117 enker og barn etter falne eller døde som følge av krigen (40 enker og 77 barn hvorav flere mellom 16 og 18 år).

Det utførte arbeid har bestått i å yte hjelp i form av bidrag (og i noen få tilfeller lån), råd og veiledning ved personlige besøk og samtaler.

Hjelpeorganisasjonen har fortsatt å bistå med gjennomføringen av den tyske hjelp til proteser og behandling (operasjoner) i samarbeid med NORGES RØDE KORS.

Praktisk talt alle disse saker er nå bragt til endelig avslutning. Alle som har søkt oss om hjelp, har kunnet anskaffe proteser så snart som deres forhold var bragt på det rene, idet utgiftene til enhver tid er blitt forskuttert av oss eller Norges Røde Kors.

I løpet av året har organisasjonen bevilget og utbetalt kr. 20.049,— til enker og barn etter falne. Til krigsinvalid bevilget organisasjonen kr. 10.487,50 hvorav kr. 7.987,50 kom til utdeling i 1960 mens kr. 2.500,— ble utbetalt i januar i år. Samlet utgjør de bevilgede midler kr. 30.536,—, utbetalt i 1960 kr. 28.036,50. Innkomne bidrag utgjorde i alt kr. 22.233,46. underskuddet er dekket ved uttak i bank.

For tiden er organisasjonen praktisk talt uten disponible midler. Flere av krigsinvalidene og enkene lider nød og har det vanskelig. Barna er mellom 15 og 18 år, altså i den alder da de trenger hjelp til videre utdanning. Behovet for hjelp er stort, men ikke større enn at vi kan løse det.

På generalforsamlingen ble det gitt uttrykk for håpet om at stadig flere ville se sitt ansvar for våre krigsinvalid frontkjempere og de falnes etterlatte. Organisasjonens evne til å yte hjelp er helt ut avhengig av de frivillige bidrag den mottar. Hovedsakelig fra dette blads lesere!

På generalforsamlingen i mars 1958 forandret organisasjonen sitt opprinnelige navn: «Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere» til

«Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede». Dette navn har siden juni 1958 vært registrert som organisasjonens postgirokonto. Når generalforsamlingen forandret navnet var det av to grunner:

1) Organisasjonen hjelper ikke frontkjempere i sin alminnelighet slik som det opprinnelige navn tydet på, men krigsinvalid frontkjempere og frontkjemperes etterlatte. Navnet «Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede» fant man derfor mer dekkende for den gruppe vi tok sikte på å hjelpe.

2) Man hadde grunn til å mene at folk holdt seg borte fra å yte bidrag under det første navn fordi vi fikk høre om tilfeller hvor bidragsytere hadde blitt utsett for sjikane ved innbetaling på poststed.

Etter at organisasjonen nu har brukt det nye navnet på postgirokonto i nesten 3 år, har postgirokontoret funnet ut at det nye navnet er for omfattende. Det har derfor bedt organisasjonen forandre navn under trussel om at kontoen ellers må opphøre.

Generalforsamlingen drøftet denne sak inngående. For å undgå strid og samtidig muliggjøre en knirkfri innbetaling av bidrag besluttet man seg til å bøye seg for postgirokontorets henstilling og forandre kontobetegnelsen til Hjelpeorganisasjonen av 1954. Postboks 14070, Oslo. Postgirokonto 180 70.

Organisasjonens navn og adresse blir ellers uforandret.

Fremmøtet kunne vært bedre. Det møtte imidlertid også utenbys representanter. Således fra Kristiansand hvilket gledet oss.

Ref.

RETTELSE

I min artikkel — Loven — Andenæsingene — Ungdomskriminaliteten i F.o.L. nr. 17 1961 — er det i to perioder falt ut vesentlige linjer. Disse perioder skal lyde slik:

— Ja, herr Hasselknippe i Verdens Gang skrev til og med da Eidsivating frikjente det jødiske ektepar Feldtmanns drapsmenn og ranere at «de var soldater».

— Plutselig ble prof. dr. jur. Johs Andenæs bomm stille. Grunnen antas ikke å være at han var blitt hyret som Riksadvokatens assistent.

Oslo, 5/5 1961.

Alexander Lange.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UBEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Mange ord fyller ingen sekk

Vi har igjen fått en regn av store ord over oss i forbindelse med NATO-møter, «befrielses»feiring og atomstrid. Og det norske folk, som mere og mere mister evnen til selvstendig tenkning, suger takknemlig denne ordregn til seg som tørr jord. Mens det morer seg storligen over de tåpelige tyskere som bukket under for den goebbelske ordregn.

For så vanskelig er det å opdagte bjelken i eget øye.

Det er ingen sak å sverge til idealene og å slå om seg med store, bevingede ord i dagliglivets smule vanne. Men det er ikke da de skal stå sin prøve. Det er når stormen raser og påkjenningen kommer en får se hva det hele er verdt.

Å, det er naturligvis storartet med alt det «humanistpratet» som Alf Larsen kaller det. Men hva var det verdt da det skulle stå sin prøve under og etter okkupasjonen? Var det noen av ordheltene som tok avstand fra det vi kan kalle dehumaniseringen av krigen, som norske agenter og sabotører og lønnmordere i britisk tjeneste bragte inn på norsk jord? Hvor mange var det som løftet sin røst mot vold og mishandling i norske fengsler og konsentrasjonsleire i 1945? Hvor var det DAGBLADET som nå skal reformere politi og fengselsvesen dengang? Ikke rettere enn vi husker, pustet det kraftig til de lidenskaper som utløste umenneskeligheten.

Det er utmerket idag å dra i felten mot dødsstraffen i USA og England, og å felle bitre tårer over forbrytere med hendene dryppende av blod som må late sitt liv. Men hvor var disse dødsstraffens motstandere i årene fra 1945? Hvor var vårt humane storting, alle herrene med «humanistpratet» dryppende fra lebene? Hvor var påny DAGBLADET? Blant annet dengang man koldblodig etter års forløp tok livet av professor Skancke?

Rettfærdigheten er et smukt begrep som det lages mange vakre ord om og på. Forbrytelsen må få sin straff og rettfærdigheten skje fyldest. Eller er det kanskje ikke slik? Er det slik at man ser gjennom fingrene med den urett og den forbrytelse som tjener egen sak? Skal man gi dispensasjon for mord ved Skrikerudtjernet, for isteden å konsentrere kreftene om en liten tysk fangevokter som en slår kloen i femten-tyve år etterpå? Og når man nå uvilkårlig kommer inn på den Eichmannsak, som norske aviser fråtser så ubehersket i, hva så med de forbrytelser, de meget anstendige mennesker ikke snakker om? Hva med fosfordøden over Dresden, Hamburg og de andre tyske storbyer? Hva med atomdøden over japanske kvinner og barn? Hva med de 18 millioner tyskere fordrevet fra sine hjem og sitt land? Hva med de myrdede kvinner og barn i Prag og andre steder? Hva med Stalin og hans eichmenners mordorgier?

Sannheten er et stort og edelt begrep som er vel verd mange og store ord. Men det er tydeligvis vanskeligere å praktisere sannhetskravet under dagliglivets påkjenninger. Når kartet ikke lenger stemmer med terrenget, når løgnens hus er svalt og deilig å hvile i, når det koster noe å heise sannhetens fane.

Enn om man tok konsekvensen av de store ord? Enn om man ryddet opp i alt bedraget og alt sviktet? Enn om man omsatte ordene i gjerning, ikke i Amerika, eller Israel, eller i Tyskland, men her og nå?

Men det skal det naturligvis ordentlige, levende mennesker til og ikke partipolitikere av den type nydemokratiet har frembragt — disse som sitter musestille selv foran det sannhetens krav de har erkjent.

Frittalende

Alf Larsen

I FARMAND har det vært en frisk feide mellom den evindelige Per Vogt og forfatteren Alf Larsen. Vogt kjører naturligvis de gamle gramfonplater som forlengst er kassert av vettuge folk, men Alf Larsen er stadig ny og overraskende.

Han spør bl.a. Per Vogt om han heller ikke har lagt merke til at Albert Schweitzers «navn nu nevnes sjeldner og sjeldnere? Det er fordi det efterhånden er blitt pinlig klart at han ikke er for negrenes «frigjøring» og at han ikke vil uttale seg mot «apartheid» i Sydafrika. Det er (tross alle forholdsregler, f. eks. ved at hans uttalelse i svensk radio om apartheid blev under-slått av pressen) sivet ut både her og der at den gamle er en hårdhendt hugaf, som kjenner menneskene og spesielt negrene. Færdig med ham!»

Larsen bekjenner også at hvis han hadde valget «tror jeg nok jeg heller ville leve under et nazistyre enn under et kommuniststyre (skjønt jeg også må innrømme at under okkupasjonen tenkte jeg mange ganger motsatt), men jeg vet jo at i begge tilfelle vilde jeg få tungen skåret ut av munden». Dette siste er vi nå ikke så helt sikker på!

Han fortsetter: «Forresten er jeg enig med Dem i at hvad jeg nu skriver — av denslags som De polemiserer mot altså — er egnet til å bli tatt til inntekt av nazismen, ganske som det De her skriver om mig med få endringer kunne gå like inn i «Dagbladet» eller «Friheten». Kampen har nu tilspisset seg så sterkt at hvad vi enn skriver, både De og jeg, av virkelig tidspolemikk, så vil det bli utnyttet av den ene eller den annen av disse åndelige stormakter. Det «tredje standpunkt» — alt humanistpratet og alt kristenmannspratet — er det som overhodet ikke vil komme på tale den dag da det går løs. En ung intelligent kommunist, som jeg kom i diskusjon med, sa «Du har rett, du ser klart, det er bare vi og dem».

1. mai i Oslo

I 1952 la jeg merke til passeringstiden for 1. mai-toget i Oslo. Det var 1 time og 45 minutter. I fjor var tiden 45 minutter. (Ikke 15 min. som Folk og Land skrev. Det var trykkfeil). I år var tiden akkurat 30 min. fra 7 min. over 11 til 7 min. over 1/212.

Parolene var «hjelp til utviklingslandene», altså større pengeforbruk, opp med arbeidslønnene, altså større pengeforbruk, og ned med arbeidstiden, altså mindre produksjon. — Refleksjonene gjør seg selv.

1. maltraver.

Frontkjemperbarnas penger

IDUN vant også i Eidsivating, men uten saksomkostninger

Det er nu faldt dom i Eidsivating i frontkjemperbarnas ankesak mot Idun. Tiltross for at retten / dog fant saken så tvilsom at saksomkostninger ikke ble tilkjent ankemotparten, er dog domsslutningen forstemmende og lyder:

«Livsforsikringsselskapet Idun frifinnes i hovedsøksmålet. Staten ved Justisdepartementet frifinnes i re-

gressøksmålet. Saksomkostninger tilkjennes ikke».

Dommen ble avsagt av lagdommerne Rikheim og Henriksen og sorenskriver Bull Njaa.

Vi skal i neste nummer utførlig komme tilbake til domspremissene. Dommen vil bli påanket til Høyesterett.

Er det et symptom på våk-nende skamfølelse at dagspressen ikke gjengir dommen?

Omkring

Eichmann-saken

Det er mange slags bekymringer til i verden. I Israel er en nå ifølge Aftenposten bekymret over «dalende interesse for saken mot Eichmann». Og det tiltross for at «regjeringen i Israel til nu har ofret to millioner dollar på Eichmannsaken». Den eneste trøsten i sorgen over at hetsen mot Tyskland ikke virker efter hensikten er vel da at det er Adenauer-Tyskland selv som betaler både disse to millioner og langt langt mere. Ellers heter det i telegrammet at av de 500 pressefolk som var møtt frem da retts-saken begynte er det knapt 100 igjen. Men de norske utvalgte er nok fortsatt tilstede.

For det er naturligvis ingen av dem som reagerer over denne skamløse måte å føre en rettssak på. Retten har stadig avslått å gi fritt leide for de vitner forsvaret ville føre, men nå har da i henhold til et Reuter-telegram forsvaret «vunnet sin første seir i den lange kampen for å skaffe vitner». Og denne seir består i at den Secret Service-agent som nå offentliggjør sine memoarer i et engelsk blad, tidligere SS-Obersturmbannführer Wilhelm Hoettl sammen med en av samme typen skal få fritt leide. Vi omtalte Hoettl (med bilde og utklipp fra den engelske avis) i nr. 16 av FOLK OG LAND, og nevnte at han var en av hovedkildene for legenden om de 6 millioner, så det er rimelig at den høye rett ikke kjenner til at han «har begått forbrytelser mot det jødiske folk». Men hva dette kan agagne forsvaret, vet bare det høye råd og formodentlig de norske korrespondenter, som stadig finner alt i den skjønneste orden og puster til hetsen. Ellers meldes det forøvrig senere at ingen av de to «godkjendte» — heller ikke

Jøssingfronten

I anledning 8. mai opptrådte jøssingfronten igjen offentlig. Den strekker seg fra Alf Kjøs over Paal Berg til Einar Gerhardsen.

Det var denne fronten som var villig til å overlate Norge til engelskmennene og franskmennene som krigsskueplass i 1940.

Det var denne fronten som iverksatte de såkalte «rettsoppgjør» mot dem som ville holde Norge nøytralt og utenfor krigen.

Det var denne fronten som innførte lover med tilbakevirkende kraft i norsk rett.

Det var denne fronten som innførte rett til å straffe partimedlemmer for de regjeringshandling som partiets regjering utøver.

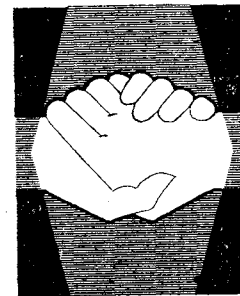
De innførte også kollektivt ansvar i økonomiske saker.

Nu stiller denne jøssingfronten seg pånytt i Englands og de alliertes tjeneste og vil på nytt tillate dem å bruke Norge som krigsskueplass.

I 1940 reddet skjebnen og Quisling Norge. — Hvem redder Norge nu? O. K.

HUSK

HJELPEORGANISASJONEN
FOR KRIGSSKADEDE

Postgirokontoens navn er

HJELPEORGANISASJONEN
AV 1954

Postboks 1407 V, Oslo.

Postgirokonto 18070

Secret Service-agenten — vil motta tilbudet.

Fra andre kilder:

Vi er ikke «slik»

skriver Arnulf Øverland i Aftenposten

Øverland ser forskjellen — — —

Det hender at den politisk blinde Aftenposten også finner et korn, i likhet med hin berømte hønse. For en tid siden serverte bladet nedenstående betraktninger av Arnulf Øverland i anledning av «Nordens dag». Det er oss en fornøyelse å gi plass både for Øverland og for Aftenposten, når det imellom kommer i skade for å servere noe med mening i. Det er formodentlig overflødig å si at vi ikke på alle punkter er enige med Øverland. Det skulle bare mangle også! Det er ikke derfor vi gjengir artikkelen, men for å vise hvilken lykkelig utvikling den gamle radikale Øverland har gjennomgått, fordi han ikke er så forstenet i gammel overtro at han er uforbederlig selv i kjennsgjerningenes styrtregn. Vi er uenige med Øverland i at NATO kan redde Norge, tvertimot. Men vi tror et samlet og beslutsomt og nøytralt Europa kan redde seg selv, og vi ser Øverlands forståelse for den hvite manns, og spesielt for Nordens, fellesskap som et godt tegn når det gjelder videre utvikling. Ellers er vi naturligvis i særdeleshet uenige når det gjelder dette som også Øverland gjør seg skyldig i, dette som er blitt fast regel i Norges land, at skriver eller sier man noe fornuftig, så må en straks sikre seg mot å bli tatt for det fryktelige som heter «ny-nazist» ved å levere et fullstendig malplisert spark til den slags «nazisme» som bare er et nydemokratisk fantasifoster og som visstnok består i å torturere folk og gasse sigøynere og jøder m. v. En slik form for «nazisme» tar vi naturligvis i likhet med Øverland avstand fra, men så har den da heller ikke noe mere med nasjonalsosialisme og fascisme å gjøre enn med nytt eller gammelt demokrati. Bare med mere eller mindre forrykte mennesker. Og dermed gir vi da ordet til Arnulf Øverland:

Når to nordmenn kommer i snakk om Tyskland, ender samtalen uvegerlig med denne enkle konklusjon: Ja, slik

er tyskerne.

Ikke uten grunn: de var «slik».

Under særdeles ugunstige omstendigheter kan et helt folk komme ut av likevekt; undertrykt aggressjon får fritt løp, råskap blir borgerdyd, pøbelaktigheten blir statsreligion og får sitt presteskap; mennesket går i deking og forsvinner. Så kan et folk for en tid fullstendig forandre fremtoningspreg uten å være ødelagt i roten.

Både fascisme og kommunisme er sociale systemer, de er ikke arvelige. Andre samfunnsforhold — andre statsborgere, inntil videre.

På denne sociologiske innsikt bygger vi vårt håp om at mennesket skal overleve, være i stand til å bevare sin indre frihet, sin individualitet — om vi også må regne med den mulighet, at kommunismen vil seire både i Asia og Afrika, fordi diktaturet later til å være den samfunnsform som passer de primitive folk best.

Når en nordmann kommer hjem fra Sverige og skal fortelle om sin reise, kan det sagtens hende at sluttrepikken også nu blir denne: Ja, slik er svenskene.

Han har kanskje kjørt sin bil på høyre side av veien og fått en skarp advarsel av en svensk trafikk-konstabel. Og istedenfor å takke sin redningsmann, blir han fornærmet, og nu lufter han sin harme. Slik er svenskene!

Skal vi si, at han trekker litt for vidtgående slutninger?

Den ene svenske politimann var «slik» i det øyeblikk da en ulykke kunne ha

(Forts. side 2)

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Hos de tyske «militarister» var gleden over våpenstillstanden stor og ekte.

Telegrammet fra Afrika

24. juni 1940. Når en kongelig britisk konsul har noe tjenstlig å telegrafere til London, må han adressere telegrammet til Foreign Office, Utenriksdepartementet. Det gjelder også for den britiske konsul i Rabat, hovedstaden i Fransk Marokko, og av den grunn rystet embetsmannen som dechiffrerte telegrammet på hodet da han leste: «Haster! For premierministeren personlig! Må overbringes straks!»

Hva har en liten britisk konsul i Rabat å forhandle om med premierminister Churchill direkte? Som om Churchill i disse opprivende dage etter det franske sammenbrudd skulle ha tid til å ta seg av konsulatsaker —!

Men så, eftersom han dechiffrerer plystrer embetsmannen: det er virkelig en viktig sak! Telegrammet blir uoppholdelig bragt til premierminister Winston Churchill i Downing Street nr. 10, klokken 20,10, et kvarter etter at det er mottatt. Og Churchill telefonerer samme aften til sin informasjonsminister Duff Cooper: «De må holde Dem klar til å reise til Rabat imorgen! Til

Rabat i Fransk Marokko, forstår De? Det er en viktig affære å ordne der som berører Deres område. Vi skal snakke nærmere om det imorgen!»

Umiddelbart derefter telefonerer premierministeren til Lord Gort, generalen som nettopp er kommet tilbake som slått etter å ha vært øverstkommanderende for den britiske hær i Frankrike: «De må imorgen ta raskeste vei til Rabat, min kjære general! Det gjelder å sette igang en aksjon som kan komme til å få adskillig betydning!»

«Med en Sunderland flybåt altså», brummer generalen i apparatet. «Godt, jeg skal gi ordre».

Dette telegram som vakte så stor ståhei i London hadde det ikke vært lett for Georges Mandel å få sendt fra Rabat, men det var lyktes ham ved hjelp av herr Zay. Nå håper han på at det skal lykkes å gjennomføre planen om å føre krigen videre i Fransk Nordafrika med britisk understøttelse. Han vil bli ministerpresident, Frankrikes redningsmann, som hans forbilde Clemenceau engang ble, og så vil han jage herrerne i Bordeaux som kaller seg Frankrikes regjering pokker ivold!

Mandel oppholder seg i Hotell Excelsior, som er blitt ham anvist. Han får, som andre styrtede ministre, bli i byen, men må melde seg til bestemt tid hver dag for kapteinen ombord på «Massilia». Han vet også at han blir hemmelig bevoktet — men hva betyr det? Han går ut fra at denne tilstand ikke vil vare lenge — for er ikke betingelsene for å føre krigen videre fra Afrika utmerket?! Der har en for det første general de Gaulle, som er undkommet til England, og som er blitt mottatt med åpne arme av den britiske regjering. Det han regner med å sette inn i fortsatt kamp for England er den franske koloniarmé og den franske flåte.

Men enda mere: gjennom sine spioner har Georges Mandel da han ennu var på fransk jord

(selvom han ble bevoktet), fått vite at de Gaulle har mange tilhengere i det franske kolonirike. En av dem skal være general Auguste Noguès, som har sin kommando nettopp her i Casablanca. Og nå kommer Mandel til å tenke på at det lå så mange krigsskib i havnen. General Noguès har bestemt noe fore! Og lykkes det ham, så vil han og ikke Mandel bli Frankrikes redningsmann. Han skulle bare ha visst at en annen eksminister allerede hadde søkt kontakt med general Auguste Noguès, en han hadde reist sammen med på «Massilia», nemlig Daladier!

Raskt skriver Mandel ned en proklamasjon i telegramstil: Han, Georges Mandel, har i denne stund av den høyeste nasjonale nød, i forståelse med den forbundne britiske regjering, overtatt statsledelsen. Den franske koloniarmé og flåten vil føre krigen videre til den endelige seir.

Det er riktig ubehagelig varmt i Casablanca denne junidag — hvilket fornuftig menneske ville også ha reist til Marokko på denne årstid, det er om våren og vinteren man morer seg her — men Georges Mandel går likevel personlig til Agence Havas, for å få sendt sin proklamasjon ut over verden.

Nå er han på Place de France. Som tidligere kolonialminister vet han at det her tidligere var en gyselig plass, forpestet av kloakkstank, men nå hever det seg her hoteller og banker, rederkontorer og handelshus, stolte og glinsende i marmor. Riktignok er det ikke egentlig marmor, men bare sement, men de tar seg likevel praktfullt ut i Afrikas strålende solskinn. Her er «Boulevard des 4 Zouaves», som bare for femten år siden var en øde, gammel vollgate, men som nå kalles Casabancas «Canebière» (etter hovedgaten i Marseille). På den ene side strekker det seg lange arkader, hvor de innfødte frembyr sine varer, og nå ved «Porte d'Horloge», urtårnet, kan Mandel kaste et blick på de innfødtes bydel. Men han gjør det ikke gjerne, like lite som han liker å kaste et blick inn i ghettoen. Der er «krigsmonumentet» på Place Lyautey, den ridende heltinne som teatralisk svinger sitt sverd mot himlen. Det ser bedre ut. Minnesmerket er viet de alliertes triumfer i første verdenskrig og Georges Mandel håper at også denne krig skal ende slik, selvom det ikke ser rart ut. Det skal han sørge for — sammen med sin venn Winston Churchill!

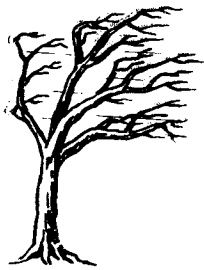
Nu går ministeren tvers gjennom Park Lyautey. «Sentralparken» het den før, men så ble den om døpt til ære for marskalk Lyautey, den berømte guvernør i Fransk Marokko, denne betydelige, men farlige general, som næret diktatordrømmer og i all hemmelighet

(Forts. side 1)

Unbewältigte Vergangenheit

Verdens gode nydemokrater i alle land mener at det faller særlig vanskelig for tyskerne å overvinne fortiden, noe som gir det tyske blad «Christ und Welt» foranledning til å servere denne karikatur. Vi savner det norske nydemokrati med Skrikerudtjernmordet og litt av hvert annet på ryggen!

PILATUS

Av HANS EGEDE NISSEN

Det må være ro omkring «retts»oppgjøret, sa advokat Arntzen. Det må være ro omkring «retts»oppgjøret, sa f. d. justisminister Oscar Gundersen. Dette ensartede, strenge, men rettferdige oppgjør, hvor alt var lagt til rette for en nådeløs eksekusjon av de kartotekførte NS-medlemmer, ble født i dølgsmål i London, og er et ekte krigsbarn, selv om det er avlet i synd og født i misgjerning. Derefter fornektes av sin påståtte barnefar, som frala seg paterniteten på tross av Paul Hartmanns dagbøker fra det tidligere imperiums sot og tåkefylte metropol. Nå, hvem vilde forresten erkjenne farskapet til et slikt misfoster og bytting som landssvikanordningen faktisk er?

Alle jurister og rettsindige legmenn er enige med professor Skeie og stortingets justiskomite i tinget av 1945. Paul Hartmann er i sine dagbøker, publisert som bok med titlen: «Bak fronten», forresten meget odiøs i sin omtale av landssvikanordningens far. Det skal ikke liten malise til for å la trykke og utgi følgende om en av jokerne i det største pokerspill nordmenn noensinne har deltatt i. På side 212 leser vi: Det er synd at Keilhau skal ha slike manerer. Det er ikke til å undgå at han virker litt komisk og det er ikke til hell for landets interesser, all hans dyktighet forresten ufortalt. Et så grotesk bilde tegner dagbokskribenten av kamerat Keilhau. Intet forunderlig ved at krigsbarnet led av arvelige skavanker. Jeg vil foreslå diagnosen cerebroparese og dessuten er det gode grunner til å tro at prins Oedipus er ute og går og gjør saken ennå mere komplisert.

Efter analogi med Pilatus, toet Keilhau sine hender og spørsmålet som reiser seg

herav blir da: Hvem er byttingens far og rette opphavsmann? Hvem var det som gav Keilhau idéen borte i tåkehavet og Themsens kloakkvann? Det blir ikke ro om «retts»oppgjøret før man får vite sannheten om hvorledes det kan ha seg at man kastet vrak på straffelovens paragrafer og sikker norsk rett til fordel for en kollektiv henrettelse i orientalsk regi etter rettsregler som hører hjemme bak de syv blåner eller i dærekisten i Kairo.

Før et offer som selv er dømt efter den beryktede retroaktive landssvikanordning blir det naturlig stadig «to keep his memory green»: holde levende i erindringen både professor Skeies ord om rettergangsordningen ifølge landssvikanordningen og ikke mindre de svenske folkerettslærdes responsum og utredning om saken i «Den norske rettsutvalg». Meget oftere enn fallet er, burde en se med ildskrift for seg hva Institutet för offentlig och internationell rätt i 1956 kjente for rett: Det er likväl ett misbruk av ord att kalla en dylik innenrikspolitisk oppgørelse för en rettsutvalg. Med rätten i vanlig mening har den ingen förbindelse.

Hva landssvikanordningen av 15. desember 1944 har hatt å bety for Norge i kulturell, sosial, politisk og rettslig henseende er heller ikke vanskelig å konstatere. La meg først og fremst henvise til stortingspresident C. J. Hambros tallrike angrep på de mange groteske og bizarre dommer som felles av norske dommere idag. Det er blitt så godt som straff-fritt å gjøre forsøk på ran i en offentlig institusjon, med revolver i hånd. Ja en tidligere høyesterettsjustitiarius erklærer i Dagbladet at vedkommende forbyrter er en hederlig og bra mann! Det er som om hele Norge fremdeles

(Forts. s. 6)

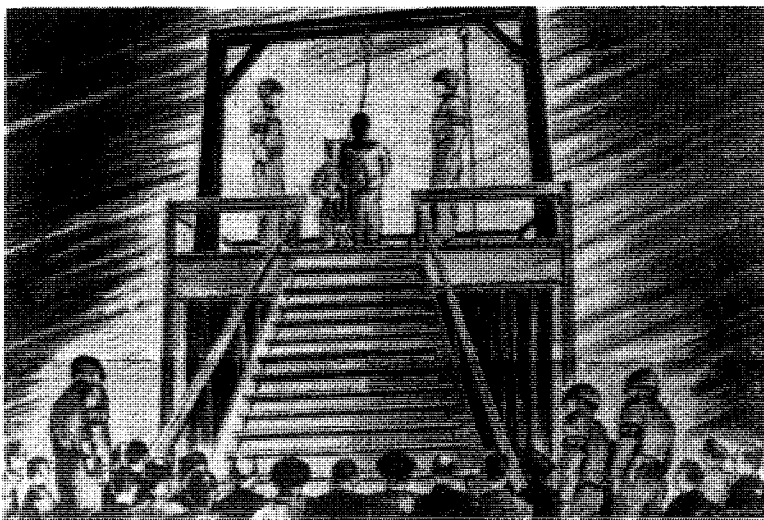

Slik ser «Simplicissimus» general de Gaulles Algeriepolitikk. Generalen sier: «Men så tro dog på meg — jeg er sterk nok til å gjøre begge lykkelige».

Nürnberg-prosessen

Hva den engelske offiser Montgomery Belgion skriver i sin bok

En får sannelig si at norsk dagspresse og norsk offentlig kinodrift har vært flinke til å følge opp den nye hetsbølge som Eichmann-skuespillet i Jerusalem har til hensikt å sette igang. Rent bortsett fra reportasjen fra denne makabre forestilling, har kinoene fulgt opp med dertil innrettede filmer. Først naturligvis med den film som noen businessmindede jøder dreiet om Eichmannsaken raskere enn en viss mann fikk sko på benene. Det gjaldt jo å komme først med de filmede redsler. Filmen gikk en uke på Saga, måtte så flyttes over på et mindre sted på grunn av det dårlige besøk. Folk blir naturlig nok lei av slikt noe også. Men kinoledelsen i Oslo gir seg ikke. Den satte promte opp den «tyske» film «Nürnberg-prosessen» på Karl Johan Teatret. Og avisene følger trofast opp med strålende anmeldelser. Anmelderen i VG (Ki.H.) håper med denne film som utgangspunkt «uvilkårlig at Tyskland for alltid må forbli delt». Og det var vel det som var hensikten med det hele, kanskje? Og DAGBLADET bringer i samme nummer som en panegyriske hyldestartikkel til — Ilja Ehrenburg! — også en artikkel av Karl Emil Haglund som konkluderer med et kraftig angrep på kollega MORGENBLADETS kulturredaktør fordi han ikke iherdig nok følger med i dansen: «For noen dager siden skrev en mann som Morgenbladet finner å kunne bruke som kultur-redaktør at

han ikke kunne forstå hvorfor man skulle rippe opp i alt dette som Eichmannprosessen igjen bringer frem i lyset. For kultur-redaktøren er det neppe noe håp om bedring —». Det eneste måtte da være om han tok seg et kursus i kultur hos DAGBLADET! Mens de norske aviser således gleder seg over filmen om «Nürnberg-prosessen» skal vi gi ordet til en mann som representerer en av dommernasjonene i Nürnberg, den engelske offiser Montgomery Belgion. Han har kanskje en mere begrunnet mening om denne affære i Nürnberg, som han karakteriserer som «en karikatur av en rettshåndhevelse».

I.

Domstolen i Nürnberg var satt sammen av representanter fra USA, Frankrike, Sovjetsamveldet og Storbritannia. Det var en militærdomstol nedsatt for å dømme en rekke ledende tyskere. Rammen for domstolens myndighetsområde ble fastsatt av nevnte makter i London 8. august 1945, og omfatter følgende punkter:

1. Sammensvergelse mot freden.

2. Forbrytelse mot freden, særlig forberedelse og føring av angrepskrig, eller føring av krigen i strid med mellomfolkelige avtaler.

3. Krigsforbrytelser, herunder særlig krenking av krigens lover og sedvaner, som drap og mishandling av krigsfanger, plyndring, hensynsløse ødeleggelser av byer og landsbyer, eller annen øde-

leggelse som ikke er rettferdiggjort ved militære nødvendigheter.

4. Forbrytelse mot menneskeheten, d.v.s drap, trelle-

Den britiske generalstabssjef Sir Edmund Ironside fikk i oppdrag å sende en ekspedisjonsstyrke til Narvik. Her er han sammen med en annen forgrunnsfigur i anslaget mot Norge, den franske øverstkommanderende, general Gamelin.

binding, deportasjon, og andre umenneskelige handlinger begått mot sovjetbefolkningen før og under krigen.

Efter at det bl. a. var avhørt 33 vitner for aktoratet og 61 for forsvaret, ble dommen avsagt den 30. september og 1. oktober 1946.

Tiltross for at det er gått mange år siden disse domspunkter ble laget av seierherrene i den annen verdenskrig, for ensidig å ramme den tapende part, så kan det allikevel være interessant å ha dem i frisk erindring. Spesielt nå når seierherrene nesten daglig beskylder hverandre for forbrytelser som skulde rammes av ovennevnte punkter. Men idag opprettes ingen Nürnbergdomstol for å dømme disse.

Det kan heller ikke skade å se tilbake på den tiden, da disse punkter ble laget og brukt, likeledes på de makter som deres tilblivelse skyldes.

I en bok av en engelsk offiser, Montgomery Belgion, «Epitaph on Nürnberg» London 1947, spør forfatteren med hvilken rett de fem stormakter dømmer de tyske krigsforbrytere, for handlinger som i det minste også er begått av russerne? Blir ikke Nürnbergprosessen en karikatur av en rettshåndhevelse?

(Forts. s. 6)

Pilatus —

(Forts. fra side 5)

spiller seg i Skrikerudtjernet og er besatt av den psykose som førte til at gemene mordere og tyver av gode norske sedler, fremmed valuta og et dobbeltkapset 14 karats gullur ble feiret som helter. I sannhet: Det bøtes der for i lange år, som kun var en stakket glede, som dikteren sier. Loven om aksjon og reaksjon er evig gyldig. Det må selv en stortingspresident Hambro akkurat nå erkjenne.

I Morgenbladet nr. 228 1952 skrev en så høyaktet norsk jurist som dommer ved den internasjonale domstol i Haag, Helge Klæstad følgende: **Det er trist å være vidne til hvordan norske myndigheter for tiden fjerner seg fra de rettsprinsipper som er grunnlaget for en rettsstat.**

Klæstad feller her en knusende dom over den nihilistisk-anarkistiske ideologi blant den yngre generasjon av jurister, som fant sin klimaks og nådde Zenith i det såkalte rettsoppgjør, om hvilket bare kan sies den ting, at det beviste at for de menn som administrerte uretten var **Grunnloven av 17. mai 1814** bare en gammel klisje, en tom formalitet, som det da også var sagt i Londonertåken av en kjent jurist.

Til praktisk illustrasjon av hva egentlig dette førte med seg under «jaktlovens» funksjon som organ for uretten, kan følgende situasjon, hentet fra Morgenbladet 17. februar 1948, være formålstjenlig: En entreprenør stod nylig for retten tiltalt for økonomisk landssvik - festningsarbeide for den tyske hær. Aktor spurte bl. a. om når arbeidet på festningen begynte. Tiltalte vendte seg til en av domsmennene og spurte: **Når var det vi egentlig vi begynte, du?**

Aktor ble litt paff, men kom til hektene igjen og spurte hva i all verdens navn dette skulde bety. Da viste det seg, at **begge domsmennene** hadde arbeidet sammen med tiltalte på de tyske befestninger!

Tablå! Retten hevet.

Dette er «retts»oppgjøret i all enkelhet, og ribbet for all pynt og lånte fjær og quasi-juridiske formaliteter. Kan rettsindige og hederlige mennesker ha respekt og venerasjon for den slags rettshåndhevelse?

Men så hadde hele statutet heller ikke noe med vesteuropeiske rettsprinsipper å gjøre ifølge Skeie, Klæstad og andre virkelige jurister. De «jurister» som av en eller annen grunn falt for fristelsen til å rasere rettsstaten Norge og lystre «His Masters Voice», i overens-

stemmelse med regjeringen Nygaardsvolds avtale av 16. mai 1944 med de allierte om å aksjonere visse kategorier av medborgere ved hjemkomsten fra London, per fas et nefas, de rødmer helt bak i nakken av skam. Når man undersøker nærmere prinsippene for Nürnbergerprosessen 1945 til 1948, så blir man slått av hvor like i grunnsetninger og normer det politiske oppgjør mot de tyske sivile og militære ledere stemmer mer det såkalte rettsoppgjør i Norge fra 1945 og til idag. For en stor del av det norske folk er fremdeles suggerert og hypnotisert og vandrør om i «frigjørings»trance. Og det eneste som holder tilintetgjørelsen fra døren er dog den tyske vitenskaps seire over stoffet, særlig atom- og kjernefysikken. The balance of atompower between West and East.

Denne slående parallelitet og analogi er skarpest og ugjendrivelig påvist og bevisst av hans herlighet Lord Maurice Paschal Alers Hankey, medlem av Chamberlains regjering fra 1937 til 1939. Vi finner alt sammen i Lord Hankeys berømte bok: *Politics, Trials and Errors* (Politikk, rettssaker og feil).

Efter å ha, som så ofte siter i Folk og Land, men fortiet av menneskejegerne, påvist uholdbarheten ved de såkalte rettsprøver i Nürnberg og annetsteds efter rettsregler som i realiteten intet med vesteuropeiske jus har å gjøre, konkluderer Hankey med å henvise til menneskerettighetserklæringen av 10/12 1948. Dens artikler 10 og 11. Artikkel 10 er identisk med vår Grunnlovs § om likhet for loven. Artikkel 11 gjelder det selvsagte forhold at tilbakevirkende ex post facto lover hører ikke hjemme i en rettsstat, slik som vår Grunnlov klart hjemlet. Pilatus' eksempel burde virke avskrekkende i relasjon til justismordet i Jerusalem år 33.

Verdens Gang nr. 77 1961 avslører ufrivillig den sunne reaksjon mot den slags rettspraksis. I en kirke i Oslo ble skuespillet Pilatus oppført i påsken i år. Efter forestillingen diskuterte grupper dramaets tendens. Så lød folkets røst på kirkebakken: **Det passer akkurat på rettsoppgjøret.** Mere ble ikke sagt den dag. Pilatus fikk ifølge sagnet aldri ro.

Hans Egede Nissen.

**De har vel ikke
glømt
bladpengene?**

Nürnberg-prosessen —

(Forts. fra s. 5).

Han begrunner sitt syn med bl. a. følgende:

1. sept. 1939, da Polen og Russland var i fred, okkuperte russerne østdelen av Polen, samtidig som Tyskland tok resten. Massedeportasjoner ble satt igang i februar 1940, og fortsatte i april og juni, samt i juni 1941. Videre sier han, at tallet på de deporterte anslåes til ca. 1.600.000. Herav anslår man at minst 400.000 døde, hvorav 144.000 var barn. Det ble foretatt plyndring av polsk eiendom. I Lwow (Lemberg) ble i løpet av 1 måned 6.500 av 8.500 forretninger «renset». Han peker også på at Katyn-mordene ble iverksatt av russerne. Denne oppfatning er vel idag delt av samtlige forskere, og det er vel heller ikke mange aviser som hevder noe annet.

2. Den 28. november 1939, brøt Sovjetsamveldet ikke-angrepspakten med Finland, og satte igang uprovosert angrepskrig.

3. I 1940 foretok Sovjetsamveldet annekasjon av de små baltiske stater. Det ble også her foretatt massedeportasjon. Bare i juni 1940 skal følgende antall være blitt deportert:

Fra Estland 60.490. Fra Latvia 60.000. Fra Letland 200.000.

Overfor «de gode nordmenn» kan det være fristende å sammenligne med vårt eget land under okkupasjonen, og de nærliggende muligheter som forelå.

4. I Sovjetsamveldet er opprettet et stort antall tvangsarbeidsleirer, hovedsaklig for politiske motstandere av det stalininske diktatur. Oppgaver over antall fanger varierer, men ligger formodentlig mellom 12 og 20 millioner.

(Disse leirer er her hjemmekildret av bl. a. Furuseth og Harjo, som begge har opplevet dem. Den siste reiste jo også over som tilhenger av Russlands politikk).

5. Videre hevder han at også de vestallierte gjorde seg skyldige i krigsforbrytelser. Her trekker han fram massebombingen mot den tyske sivilbefolkning, som han mener ikke alltid var rettferdiggjort ved militær nødvendighet, og derfor forbryterisk ifl. paktens artikkel 6 b. Videre peker han på mishandlingen av tyske krigsfanger og en utstrakt plyndring.

Jeg vil her innskyte fra en annen engelsk forfatter, som skriver: «Raport from Germany»: It is surprising how the looting fever attacked even the sturdiest members of the British Army. Soldiers come home on leave

from the Army of the Rhine weighed down with plunder. There is no reason to believe that the Americans were better.

6. Her kommer han inn på vestmaktenes planer mot Norge 1939 og 1940. 29. des. 1939 drøftet den høyeste franske militære ledelsen en fra engelsk side utkastet plan om okkupasjon av Narvik. (Les Verdens Gang for 24. og 27. mai 1948). Her blir det bekreftet av Churchill.

Videre sier han at samtidig hadde den engelske regjering gitt generalstabsjefen sir Edmund Ironside i oppdrag å sende en ekspedisjonsstyrke til Narvik. Ironside påpekte at en slik forholdsregel sikkert vilde medføre en tysk motaksjon, hvilket nettopp ble ansett ønskelig fra engelsk side utkastet plan om plassen utvidet.

15. januar satte Gamelin opp en tilsvarende plan. 19. januar drøftet de tre engelske generalstabssjefer spørsmålet nærmere, og overveiet herunder en besettelse av Trondheim, Bergen og Stavanger. Denne plan synes å ha forutsatt enten samtykke fra den norske regjering, eller en framprovosert tysk feilmanøvre rettet mot Norge, som da vilde få Norge med i krigen på vestmaktenes side.

Den 31. januar besluttet de vestalliertes høye råd å stille opp franske og engelske ekspedisjonsstyrker, som skulde til Narvik.

Operasjonen skulde begynne tredje uke i mars, helst tidligere. Det var nå ikke lenger spørsmål om samtykke fra nordmennene. Gamelin skriver: «Det første detachements avreise var fastsatt til 13. mars. Man skulde om nødvendig stille våre norske venner overfor et fait accompli». Operasjonen ble utsatt som følge av engelske betenkeligheter. Men i midten av mars ble tanken pånytt tatt opp av franske militære. Den ble støttet av Daladier, som framholdt at en okkupasjon av norske havner, vilde framkalle et tysk mottrekk, som igjen kunne gjøre en ønsket større alliert aksjon i Skandinavia berettiget.

Den 27. mars reiste Reynaud, som da hadde etterfulgt Daladier som konseilpresident til London for å delta i et nytt møte i det allierte råd. Rådet besluttet å sende noter til de svenske og norske regjeringer, hvor man bl. a. forbeholdt seg rett til å treffe disposisjoner som skulde hindre Tyskland fra å utnytte Skandinavia til egen fordel. 5. april skulde så følge mineutlegninger i norske farvann. Det ble forberedt landgangsstyrker som skulde til Narvik. 31. mars har vistnok Gamelin

fått beskjed fra London om at første kontingent engelske tropper skulde seile fra Clydemunningen 1. april, mens de første franske styrker først skulde avgå den 19. Av forskjellige grunner ble operasjonen utsatt noen dager. De engelske tropper ble først innskipet 7. april, for å utskipes igjen dagen efter.

(Idag foreligger det en hel del informasjon om disse forhandlinger og aksjoner. Men det finnes verdifulle og tildels utførlige rapporter i Paul Reynauds memoarer, som også forelå på dette tidspunkt da den engelske offiser skriver sin bok).

Montgomery Belgion fortsetter med at det er verd å legge merke til at det i Nürnbergdommen heter: «Det må bemerkes at en forebyggende aksjon på fremmed territorium alene er berettiget om det foreligger et tilfelle av øyeblikkelig og overveldende nødvendighet for et selvforvar, som ikke tillater noe valg av midler, eller tid til overveieelse. (Dette er også fastslått i Carolinesaken 1808. 6. c. Rob. 461).

Efter foranstående skulde således tyskerne ha rett til sin aksjon mot Norge. Men de ble allikevel dømt for dette, og da av makter som selv i like høy grad har handlet i strid med fastsatte bestemmelser.

Montgomery sier, at hvis man krever respekt for folkeretten av «usympatiske» stormakter, må man på den andre side stille samme krav til seg selv, og stater som man liker.

En av en retts viktigste hovedgrunnregler er at alle er like for loven. Her i Nürnbergdommen er denne lovregel krenket i høyeste grad. Han sier videre, at da Nürnbergdommerne har dømt tyskerne for handlinger som tyskernes motstandere også har gjort, er prinsippet om like for loven. Her i Nürnbergdommen med dommen må derfor først og fremst være å fastslå Tysklands krigsskyld. Men dette formål ligger utenfor den «rene rett». Den rett Nürnbergdommen bygger på er derfor i virkeligheten en u-rett, et rettsovergrep.

Dette var et utdrag av Montgomery Belgions bok. I en ny artikkel skal jeg komme nærmere inn på Churchills skyld i Norges ulykke.

Iakttager.

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

**Blomsterforretning
Kranser til alle priser**

**Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 80**

Noen tall til ettertanke —

(Forts. fra s. 1).

Tyskland «ikke var motstander av opprettelsen av en jødisk stat. Dette verdensproblem må løses, men løsningen må gjennomføres med humanitære metoder».

Vi vet ikke om noen av dette blads lesere finner det sannsynlig at en av Hitlers nærmeste menn ville ha uttalt seg slik hvis man allerede forlengst hadde vedtatt å utrydde jødene og allerede hadde praktisert systematisk drap på dem med gass! Under Eichmannsaken nå opplyste nemlig vitner som hadde deltatt i ghettooppstanden at det var meldinger om at det foregikk slik gassing som førte til oppstanden. Vi skulle heller anta at uttalelsen fra dr. Goebbels dengang klart viser at den såkalte «endelige løsning av jødespørsmålet» var en ganske annen enn den nå påståtte, nemlig det Goebbels selv sier: å samle dem i en egen stat.

Og når det gjelder opprøret i ghettoen, som førte til så sørgelige følger for opprørerne, hvor kvinner og barn måtte dele skjebne med de andre som kjempet om hvert hus, og hele familier omkom i kampene, så er vel sannheten den, at opprøret ble satt igang — antagelig fra britisk hold? — ved utspredelse av rykter om at tyskerne avlivet alle jøder ved gassing, og at en fulgte opp denn ryktespredning med våpenslipp.

*

Trass i de såkalte vitneprov i Jerusalem, som stort sett går ut på å bevise noe som er helt unødig å bevise, nemlig at det ble transportert jøder fra store deler av Europa til østområdene, så er det i og for seg gripende og rystende vitneprov om hvorledes den totale krig rammer enkeltindivider enten de nå er jøder eller ikke-jøder. Det de hittil ikke har vist eller bevist er at det foregikk systematiske drap på jøder, organisert av den tyske riksledelse, det være seg med eller uten gass.

Det foreligger iallfall, noe også det engelske blad «Combat» slår fast, ingen pålitelig opplysning om at Hitler eller hans parti noen sinne forsøkte å løse jødeproblemet ved å utrydde jødene. Det som er det faktiske forhold er vel rettere at Hitler, som overtok et Tyskland hvor en liten jødisk minoritet hadde tilrevet seg all makt, var bestemt på å bryte denne deres makt og eventuelt utelukke dem fra Tyskland. Ved siden av dette ønsket han en virkelig og permanent løsning av dette verdensproblem ved at det ble truffet en internasjonal overenskomst om å skape en egen jødisk stat, hvortil alle jøder

skulle pålegges å reise. Det var denne løsning på problemet som var «den endelige».

I motsetning til planer om å utrydde jødene fikk de fri adgang til, og ble til og med oppmuntret til å emigrere før krigen. Et stort antall gjorde det også, deriblant 200.000 som dro til Palestina og fikk med seg i varer, maskiner o.l. et beløp på 3 milliarder riksmark. Selv etter at jødedommen ifølge Hitlers påstand hadde utløst krigen, fikk tyske jøder lov til å emigrere såsant de var istand til å finne et oppholdssted, og et stort antall klarte det også.

Sommeren 1940 beordret Hitler utarbeidet en plan om overføring av alle jøder til Madagaskar etter fredsslutningen, og Eichmann deltok, som det er påvist i forbindelse med rettssaken, i utarbeidelsen. Den britiske regjeringens publikasjon «Documents on German Foreign Policy, June 23rd to August 31st, 1940» inneholder detaljer om denne plan.

Hitler ville utvilsomt vært glad nårsomhelst under krigen, som før krigen, om han geografisk sett kunne ha blitt kvitt jødene — blant annet også av sikkerhetsmessige grunner — men andre land ville like lite under som før krigen overta dem. Ja, briterne var til og med fast bestemt på å holde dem vekk fra Palestina. Hitler måtte derfor, da krigen stoppet emigrasjonen, som en foreløpig løsning samle disse fiender av hans rike i Øst-Europa. Først forsøkte han å samle dem i reservater etter amerikansk mønster (indianerreservatene), de såkalte ghettoer, som Theresienstadt o. l., men tvunget av krigsforholdene måtte det senere skje i leire som Auschwitz.

Under den fryktelige bombeteppebombing — bl. a. med brennende fosfor — av Tysklands byer, krevet den tyske sivilbefolkning ofte at jødene skulle anbringes som gisler i de truede byer, ut fra det synspunkt at det var jødene som stod bakom bombingene og de alliertes krigføring. De håpet på det vis at bombingene mot sivile mål skulle innstilles. Imidlertid nektet det nasjonalsosialistiske parti å etterkomme dette krav.

Disse som hevder at «den endelige løsning» var å utrydde jødene totalt, har aldri bemøyet seg med å forklare hvorfor tyskerne ikke startet utryddelsen iallfall da krigen begynte, og allerede straks utstyrt de såkalte utryddelsesleire med passende midler til å gjennomføre foretaket mens det ennå var tid.

*

Men for å komme tilbake

til Aftenposten og zionistenes tall på utryddede jøder, så vil vi gjerne uten kommentar gjengi hva det nevnte britiske blad «Combat» anfører i den forbindelse:

«Hva med de tall jødene fremlegger og som viser en forskjell på 6 millioner mellom den jødiske befolkning før og etter krigen i Europa?

Det forbausende her er den letthet hvormed jødene har lyktes å overbevise størsteparten av verden i å godta deres regnestykke uten noen slags alvorlig undersøkelse i det hele tatt.

Slik fikk den jødiske statistikk disse 6 millioner til å forsvinne: —

1. Antall jøder som emigrerte fra Europa mellom Hitlers maktovertagelse i 1933 og krigsutbruddet i 1939 har vært sterkt undervurdert. Den jødiske journalist Bruno Blau avslørte i den jødiske New York-avis AUFBAU (13. august 1948) at 1,5 millioner jøder emigrerte fra Europa (eksklusive Sovjetsamveldet) før krigen.

2. Antall jøder som klarte å emigrere fra Europa under krigen er for størsteparten helt ignorert (Se «The Secret Roads» av Jön & David Kimche, Secker & Warburg Ltd., London 1955).

3. Antall jøder som var i, eller som emigrerte til Sovjet-kontrollert område før utbruddet av den sovjet-tyske krig, og som ble evakuert til det indre av Sovjetsamveldet utenfor tysk rekkevidde er sterkt undervurdert.

Reitlinger («The Final Solution», s. 50) sa at 300 000 jøder slapp over til Sovjet-territorium mellom 1939 og 1941 og at i tillegg minst 1.170.000 polske jøder bodde i den del av Polen som ble okkupert av Sovjetsamveldet i 1939, og at størsteparten av dem senere reiste til Ural og Sør-Sibir.

Bortsett fra Polen, skriver den jødiske journalist David Bergelson i Moskva-avisen EINHET (5. desember 1942): «Takket være evakueringen ble majoriteten (80 %) av jødene i Ukraina, Hvite-Russland, Litauen og Latvia reddet (for tyskernes ankomst)» — «på den tid bodde i Russland omkring 5.200.000 jøder».

4. Jøder som døde som følge av krigshandlinger, inkludert dem som ble drept mens de tjenstgjorde i de væpnede styrker i forskjellige land, ofre for luftangrep, og de som ble drept under oppstanden i Warszawa, har ikke blitt skilt ut og er blitt medregnet som utryddet.

5. Jøder drept under pogromer av polakker, ukrainere, lithau-

Bak Kulissene:

(Forts. fra s. 4)

konspirerte med de avsatte Habsburgere.

Nå er Mandel ved målet, Agence Havas filial, og han trer raskt inn.

Han er overrasket: i det store kontoret er det bare en liten skrivemaskindame, som stikker bort pudderdåsen sin da han trer inn. «God dag, lille frøken», sier han, «hvor er sjefen? Og hvor er de andre? Har dere da intet å gjøre?»

Skrivemaskindamen ryster på hodet og sier litt spisst: «De må nok ta til takke med meg, min herre, det er meg som i øyeblikket er Agence Havas. Mennene er innkallt, og det er heller ikke stort å gjøre i disse tider — et par offentlige meldinger —»

«Hvor er sjefen?», avbryter Mandel ergerlig.

«Hos sin troppeavdeling, i Rabat —»

«Telefoner til ham at han straks skal komme hit. Jeg er ministerpresident Mandel og har en høyviktig, politisk melding å sende ut!»

Den unge dame ser forbløffet på den opphissede herre. Naturligvis er det Mandel, nå kjenner hun ham igjen. Men — det vet hun fra de offentlige telegrammer — han er jo avsat. Statssjef er jo nå marskalk Pétain i Bordeaux — hvorledes kan Mandel da kalle seg ministerpresident? Det er noe som ikke stemmer her —

Men nå har også Mandel tenkt seg om — det vil kanskje være for farlig å telefonere til Rabat! «Skriv forresten selv det jeg dikterer Dem», beordrer han, og damen setter straks et ark i skrivemaskinen: «Værsgodt herr — — president!»

Monsieur Mandel dikterer sin

er, lettendere, estlendere, rumenere og jugoslaver er alle blitt oppført som utryddet av tyskerne.

6. Endelig er antallet av jøder i Nazi Europa ved slutten av krigen blitt sterkt undervurdert ved at en har undlatt å ta riktig hensyn til den kolossale innvandring i Palestina, som tok til like etter krigen og som the British H. M. stationary Office publication No. 190 (5. november 1946) taler om som «almost amounting to a second exodus». Videre, siden jødene hadde tendens til å skjule sin identitet under krigen og fortsatte med det etter, kom mange ikke til syne i jødiske anslag etter krigen bygget på åpen identifikasjon i de jødiske samfund.

Like overfor fødselstilveksten under krigen, må settes de som døde av naturlige dødsårsaker.

Den respektable BASLER NACHRICHTEN i det nøytrale Sveits offentliggjorde 13. juni

Forts. side 8

proklamasjon: Overtagelse av statsmakten — tilslutning av den britiske regjering — fortsettelse av krigen — «Sendes som offentlig telegram til alle aviser omgående!» slutter Mandel, og tilføyer så mistroisk: «De skal straks, og i mitt nærvær sende telegrammet — i mitt nærvær!»

Den lille skrivemaskindame, som i dette øyeblikk representerer Agence Havas, har fått en skrekkelig livet du hun hørte Mandels proklamasjon. Er denne herre ikke riktig klok — eller er saken virkelig iorden? Hun vil iallfall ikke ta ansvaret!

«Herr president», sier hun og stiller seg foran Mandel, «det der overskrider min fullmakt. Jeg er jo bare en underordnet ansatt her, jeg kan jo ikke uten tillatelse av min sjef sende ut statlige proklamasjoner».

«Staten det er meg!» skriker Mandel. «Og nå telegraferer De straks!»

Men den unge dame nekter bestemt, hun vil først innhente tillatelse hos sin sjef i Rabat pr. telefon.

Mandel har i sin løpebane be-fattet seg med mange slags ting som en høy tjenestemann vanligvis ikke behersker, men telegraferer etter Agence Havas regler det kan han ikke. Det er ikke annet å gjøre for ham enn å la denne stabukk telefonere til sin sjef i Rabat.

Det går også riktig hurtig å få forbindelsen — Rabat er ikke mere enn snaue 100 km fra Casablanca — og sjefen for Agence Havas viser seg nå fornuftigere enn den lille kontordame. Han hører rolig på forklaringen og på Mandels proklamasjon — og så sier han til den bekymrede lille dame: «Send president Mandels proklamasjon ut».

Det faller en sten fra Mandels hjerte, og fornøyet slentrer han tilbake til sitt hotell. Nå står det bare igjen at engelskmennene kommer!

(Neste gang: Ikke etter beregning).

Averter i «Folk og Land»

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LÜNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skjvestiger oljet m/ eadmerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og hestbare loftstrapper.

Bergs Assuransesbyrå
ALT I FORSIKRING
Arbionsgt. 1 — 44 49 94

Triangeldramaet - -

(Forts. fra s. 1)

siste sovjetiske represalier mot Albania viser at russerne ikke tenker på å la spillet fortsette uforstyrret.

Går man så til Midtøsten og Afrika trer motsetningen mellom de tre store innbyrdes tydelig frem. USA støtter Israel, og flere sørlige nabo-stater til Sovjet, mens russerne støtter araberne, spesielt Nasser, og i det hele tatt spekulerer i splittelse overalt i Midtøsten og Afrika. Man har ofte fremholdt Kinas konkurranse med Sovjet, og den er ubestridelig. Men geografiske og militære forhold gjør at kineserne i dette tilfelle bare satser på fremtiden. Som stillingen nå er, må Kina betraktes som ufarlig for russerne i disse deler av verden. Kinesere og indere har vist seg å være svært dårlig likt av sine naboer i Asia. Likeledes er aversjonen mot den store sluttede indiske fol-

Noen tall - -

(Forts. fra s. 7)

1946 en benektelse av løggen om de 6 millioner, under tittel «Wie hoch ist die Zahl der Jüdischen Opfer». Det tok utgangspunkt i tallet 5,600,000 millioner for den jødiske befolkning i Europa, eksklusive Sovjetsamveldet i 1933, et tall som «New York Times» (11. januar 1945) tilskrev American Jewish Conference. Det foretok så følgende fradrag: 1,500,000 jøder emigrerte fra Europa etter 1933 (AUFBAU allerede sitert), 413,128 jøder i de nøytrale europeiske land (World Almanac 1942, side 594) 600,000 jøder minst av de anslåtte 1,000,000 som bodde bak Molotov-Ribbentrop-linjen undslapp til det indre av Sovjetsamveldet sammen med den retirerende røde hær etter den tyske invasjon lever fremdeles i Europa, eksklusive Sovjetsamveldet, ved krigens slutt (Anglo-American Palestine Committee). Dette gir tilnærmet 1,500,000 som det ikke er gjort regnskap for, konkluderer BASLER NACHRICHTEN.

Fra dette tall må der gjøres ytterligere store fradrag i henhold til andre faktorer som vi allerede har antydnet, omfattende dødsfall som følge av militær-innsats og luftangrep, og flukt til Sovjetsamveldet før de russisk-tyske fiendtligheter. I det endelige regnskap nærmer vi oss således det anslag en annen avis i det nøytrale Sveits DIE TAT, Zürich gir (19. januar 1955), som i en oversikt over alle dødsfall som følge av annen verdenskrig anfører:

«I konsentrasjonsleire fra 1939 til 1945 døde av tyskere og jøder 300,000».

Selv dette er et anslag for

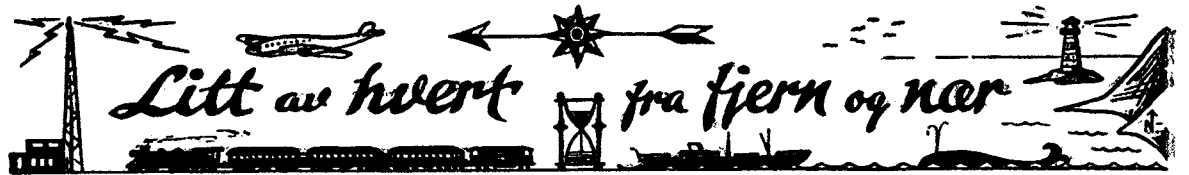
kegruppe i Afrika stor. Derfor betyr talen om den farvede verdens reaksjoner i realiteten neppe mere enn at det nå finnes en anti-hvit instilling, men dette er ikke noe bevis for at det eksisterer noe samhold blant de farvede folk.

I den nåværende situasjon er hverken Sovjet eller Kina gjennom sin politikk på Kuba eller sitt mellom- og sør-amerikanske mullvarparbeide noen militær trussel for USA. Selv her gjelder det eventuelle muligheter i en mere eller mindre fjern fremtid.

De store motsetninger mellom Sovjet og Kina omfatter i geografisk henseende Asia, og her er konkurransen så sterk at muligheten for en fredelig bileggelse av tvistighetene må tre frem som meget små. Men den felles motsetning til USA kan meget vel gjøre at konfliktene foreløpig bilegges. I et tilfelle gjelder motsetningen kinesisk fremtreden i russisk land, nemlig fra Sinkiang mot det for Sovjet så viktige Alma Atamråde. Trass i alt skryt fra Krustsjovs side om utviklingen i østre delen av Sovjets velde, har Kina dog her en langt mere gunstig utgangstilling både for subversiv integrasjon og oppgjør med våpen. Det tales meget om Sovjets omdannelse til en nesten ren asiatiske stat. Men hele det tynt befolkede russiske velde med dets urimelig vidstrakte område kommer alltid til å ha mange militære svakheter. Og disse trer tydeligst frem nettopp i relasjon til Kina.

Kina har overhodet i de senere år vært mere fremgangsrikt enn Sovjet når det gjelder iallfall de formelt selvstendige stater man tvistetes om. Således fremholder utenlandske kilder at den kinesiske innvandring i søndre delene av Ytre Mongolia har vært meget stor. I Nord-Korea får kineserne også stadig større innflydelse. Og det samme gjelder Nord Vietnam. Ellers er det bare monotont å gjenta denne bedømmelse når det gjelder nesten alle fastlandsstater i sørøstre Asia. Det er fra Kina, ikke fra Sov-

alle fanger i konsentrasjonsleirene, og for dødsfall som følge av alle faktorer, innbefattet naturlig død av et fangetall i dette tidsrum på millioner, og i et tidsrum da det døde 3 millioner tyske soldater, 2 millioner tyske sivilister og millioner av andre europeere, innbefattet hundre tusener av britiske soldater og sivile, drept i den katastrofale krig som jødene hadde medvirket til å sette igang».

WISE STATSMENN

Under de konkurrerende møter for og mot atomvåpen, som smakfullt har vært plassert rundt omkring «befrielsesdagen», falt det mange geniale bemerkninger. Gerhardsen talte således rørt om den norske nøytraliteten som ble brutt i 1940, mens Gud og hvermann vet at var det noe vi ikke var dengang, så var det nøytrale. «Det gjelder å komme med på den rette sida», sa jo Koht. Ellers fester vi oss ved at antiatommannen Sigbjørn Hølmebakk var ufin nok til å holde fortiden opp for Norges vise statsmenn. Han tok ifølge Aftenposten utgangspunkt i det han kalte russeskrekk, og «som bevis for at der ikke fantes den minste grunn for slik frykt, siterte han uttalelser av kong Haakon og Trygve Lie fra 1945». — Ja, det var noe til bevis!

BRENNER-VAKT

Som følge av forlegning av italienske troppestyrker i Syd-Tyrol er det nå 5 sydtirolere på hver italiensk soldat. Det dreier seg som regel om sydtalienerne, hvor det kommunistiske innslag er fremtredende. Under et valg i 1959 stemte av 12.000 soldater ca. 4.000 kommunistisk. Det italienske NATO-skjold ved Brenner består altså av en tredjedel kommunister.

jet den store trussel kommer. Derimot medfører Kinas mangel på sjøstridskrefter at Stillehavets øyverden, inklusive Australia og Ny Zeeland, ikke ennå løper samme risiko som da Japan i andre verdenskrigen stod på høyden av sin makt. Her kan også USA effektivt komme sine forbundsfeller tilhjelp.

Det er derimot slett ikke tilfelle allerede av militærtekniske grunner ved eventuelle konflikter mellom Kina og Sovjet om grensetraktene mellom disse verdner, helt bortsett fra at USA ikke har noen reell interesse i å gripe inn. Påfallende har det også vært hvor selvrådig Kina har operert når det gjelder Tibet både mot Sovjets og USA's og mot Tibets sanne vel. Kunsten å splitte og herske har Kina også vist seg å beherske i grensestatene sør for Tibet mot India, d.v.s. i Bhutan og Nepal. Sovjet har i Indias og Pakistans tvist om Kashmir-området stillet seg helt på Indias side. Nå griper Kina inn og forsøker gjennom lokkende tilbud å nøytralisere USA's sterke innflytelse i Pa-

NEGERBLODET SKAL REDDE USA

Forfatteren Erskine Caldwell skriver i sin siste bok bl. a.: «— De hvite amerikanere har sterkt behov for negerblod til oppfriskning — Den som engang har vært profesjonell fotballspiller som jeg, vil ha lagt merke til hvor sterke de er —».

OM A FEIE FOR EGEN DØR

Eksdronning Elisabeth av Belgia har gjentatte ganger vakt ubehagelig oppmerksomhet ved sine kommunistiske eskapader. Nå har hun nylig undertegnet et krav om amnesti for de kommunister som sitter arrestert i Spania, «— hvis eneste forbrytelse bestod i at de fritt stod inne for sin mening —». I Flandern er man imidlertid av den mening at Elisabeth først burde sørge for amnesti til sine egne landsmenn som fremdeles sitter bak lås og slå fordi de under okkupasjonen «stod inne for sin mening».

SLIKT FORTELLES IKKE

Die Transvaler i Johannesburg minner i en artikkel om at Sør-Afrika-sambandet i 1955 ved sin daværende ministerpresident Strijdom under en kongress i Nasjonalpartiet tilbød alle ikke-hvite stater i Afrika hjelp, understøttelse og samarbeide. Tilbudet ble ignorert.

TYSK AMBASSADØR SOM ISRAELSK PROPAGANDA-SENTRAL

Ifølge en melding fra Kairo har den fungerende generalsekretær i Den arabiske Liga, Sajed Nefal i Kairo protestert hos den tyske sendemann i Kairo mot at den tyske ambassade i Washington skal ha fordelt israelsk propaganda-materiale til medlemmene av FN.

FIN KONKURRANE

Vi viser på annet sted i avisen en prøve på den hetspropaganda som for tiden drives i Amerika i tekst og bilder. NEUE WELTSCHAU i Stuttgart skriver i denne forbindelse bl. a.: «Når imidlertid nå i Amerika hundrevis av antityske hetsfilmer blir kjørt og en propaganda mot det tyske folk er tydelig merkbar, så dreier det seg her om skitne midler for å skade den tyske eksport, fordi visse industrier og finansgrupper i endel land vil fordrive tyskerne fra verdensmarkedet. Eichmann-prosessen skal også tjene denne hensikt. Den antityske propaganda skal få tusenvis av utenlandske kjøpere til ikke lenger å kjøpe tyske varer. Slik lager mange folk dunkle forestninger i skyggen av Eichmann-prosessen —»

TANNLEGE MAASØEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNKONSULET

Trondheim

Gåse Johnsenstgt. 5 - V. Lade-moen kirke - Voldsmunde

Tannlege

MARTIN KJELDAA

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiro nr. 16460.

Utgiver A/L Folk og Land

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo